

Malkekvæg i Landet, de ærede Forslagsstillere vilde komme til Hjælp. Det er imidlertid meget rigtigt, hvad den ærede Ordfører siger, Lovforslaget, som det foreligger, gaar utvivlsomt ud paa at give Ret til Fradrag af ca. 800 000 Tønder for de 800 000 Malkekøer, som findes paa Ejendomme over 3 000 Kr.s Jordskyldværdi; men hertil maa saa lægges den yderligere Formindskelse af Statslagrene, som fremkommer ved Bestemmelsen om, at der til Produktionen af Svin kan fradrages ikke 5,5, men 6 hkg, for mig beregnet hurtigt til 250 000 Tønder. Altsaa det samlede Kvantum, som det ærede Medlem vil formindske Ligningen med, er 1 Million. I et Øjeblik, da vi til Opfyldelse af vore Formaal utvivlsomt har mindst en 30—40 000 t for lidt, mener den ærede Ordfører altsaa, at det gaar an, og at det gaar an at gøre det nu, at formindske Ligningen yderligere med 1 Million. Jeg tror, en ganske saglig Besvarelse af Spørgsmaalet maa gaa ud paa, at det ikke gaar an, og at det aldeles ikke gaar an at gøre det nu. Imidlertid er jo de ærede Forslagsstilleres Forslag utvivlsomt udgaaet af det naturlige Ønske hos Landbrugere om at bevare i saa høj Grad som muligt tilvante Produktionsformer, og det er sikkert udgaaet fra Ønsket om, at der ikke ved Statsforanstaltning skulde foretages noget som helst, der formindskede Muligheden for en dyrisk Produktions Opretholdelse her i Landet i det størst mulige Omfang. Dette Formaal, som Forslagsstillerne har, maa fra alle Sider anerkendes. Men for det ene Formaal kan man ikke ofre de andre. Det lader sig ikke gøre at underernære Befolkningen gennem Brød- og Grynsmangel for at give dem en kostbar og for Ernæringen utilstrækkelig Erstatning i andre Fødestoffer. Det ærede Medlem siger, at han gerne vil give Flæsk til Kartofterne. Hvis det ærede Medlem havde anvist et Middel, som ikke berøvede Befolkningen noget af dens øvrige Ernæring, ja, saa vilde det være lettere at forhandle Sagen med ham. Man maa altsaa se Sagen klart, som den er. Vil man erklære, at noget af de Formaal, som Kornloven og internationale Overenskomster har, skal staa tilbage for Ønsket om en Forøgelse af Produktionen indenfor Landbruget paa visse Omraader, og vil man derfor formindske Muligheden for Opfyldelsen af disse Formaal, da kan man gaa den Vej, som det ærede Medlem har foreslaet, ellers ikke.

Jeg skal nu fremsætte nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlems Plan til Produktionens Forøgelse. Hvis jeg henholder mig til Indstillingen fra Mejeriorganisationerne om Høstens sandsynlige Anvendelse, vil der være 5 Mill. Tønder, som vil kunne anvendes efter Landmændenes Forgodtbefindende, og som jeg ser, mener man, „at der vil blive anvendt 1 Mill. Tønder til Kalve- og Studefedning og til Høns, 1 Mill. Tønder til Malkekvæg, 1,5 Mill. Tønder til Svin og Resten til de samme Formaal, men i uberegnelig Mængde“ — det er et Citat af Mejeriorganisationernes Indstilling. Man forudsætter altsaa her — og det falder nogenlunde sammen med Ligningens Resultat —, at efter at Staten har faaet til sine Formaal det, Kornloven tilsiger, efter at Landbruget har aftaget til Saasæd og til Heste, hvad der er nødvendigt og angivet i Kornloven; vil der være til Rest 5 Mill. Tønder; og mere kan der jo overhovedet ikke være til Anvendelse til det Formaal, til den dyriske Produktion. Spørgsmaalet er saa kun om een Ting: Findes disse Kvantiteter fordelte saaledes over Landbruget, at de overalt vil komme til Anvendelse paa den hensigtsmæssigste Maade, eller findes der visse Steder større Opsamlinger af Korn end nødvendigt til den naturlige Produktion paa vedkommende Sted, saa at de ved at overføres derfra til andre Landbrug til dyrisk Produktion vilde komme til rimeligere og forstandigere Udnyttelse? Hvis det ærede Medlem og hans Partifæller kan anvise, at der i Landet findes Steder, hvor der er Korn, som man kan faa ud over Kornligningen, altsaa at der findes Steder, som ud over deres naturlige Bedrift og ud over deres Kornleveringspligt har Korn, ja, saa er der jo en Vej til med Staten som Formidler at kalde dette Korn frem og lade det gaa ud f. Eks. til de Formaal, som det ærede Medlem stærkt har fremhævet, til Malkekøerne. Hvis man gaar den Vej, som det ærede Medlem nævner, at nedskrive Pligten til Staten med 1 Tønde for hver Malkeko, som findes paa hvert Landbrug, saa formindsker man jo ogsaa de Landbrugeres Leveringspligt, som har Overflod af Korn, og det kan jo ikke være noget nyttigt Formaal.

Jeg ved imidlertid ikke, hvor overhovedet det ærede Medlem mener, at Kornet findes, thi det ærede Medlem siger etsteds i sin Tale, at de smaa Landbrugere bør ikke sælge eller levere til Staten,